

Sygn. akt II CSK 356/14

POSTANOWIENIE

Dnia 16 grudnia 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Anna Kozłowska

w sprawie z powództwa B. G. i D. G.

przeciwko I. R.

o zapłatę,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej

w dniu 16 grudnia 2014 r.,

skargi kasacyjnej pozwanej

od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]

z dnia 8 listopada 2013 r., sygn. akt I ACa [...],

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Dokonywana w toku postępowania kasacyjnego ocena skarg kasacyjnych w ramach tzw. przedsądu ma na celu wybór takich spraw, które powinny zostać rozpoznane ze względu na interes publiczny. Rozwiązanie to łączy się ściśle z charakterem skargi kasacyjnej jako szczególnego środka zaskarżenia; nie jest ona kolejnym środkiem odwoławczym w toku instancji, lecz środkiem prawnym nadzwyczajnym, uruchamianym przede wszystkim w interesie ogólnym i ukierunkowanym – przynajmniej ze swego założenia - do rozpatrzenia wyłącznie kwestii prawnych (materialnych i procesowych) związanych z wydanym przez sąd drugiej instancji prawomocnym orzeczeniem. W związku z tak ukształtowanym modelem skargi, Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania tylko wówczas, gdy zachodzą przyczyny wymienione w art. 398⁹ § 1 pkt 1-4 k.p.c.

Pozwana wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania oparła, jak się wydaje, na przesłankach z pkt 1 i 2 art. 398⁹ § 1 k.p.c. to jest występowania w sprawie istotnego zagadnienia prawnego i potrzeby wykładni przepisów.

Zagadnienie prawne przedstawione przez skarżącą wiąże się z odroczeniem przez sąd w procesie windykacyjnym terminu wydania powodowi zajmowanej przez pozwaną, jak ustalił sąd, bez tytułu prawnego, nieruchomości, w związku z czym skarżąca pyta o skutki materialnoprawne takiego orzeczenia w zakresie odpowiedzialności posiadacza za korzystanie z cudzej rzeczy. Wyraża pogląd, że odroczenie terminu wydania nieruchomości na podstawie art. 320 k.p.c. uchyla obowiązek zapłaty za korzystanie z rzeczy, wobec braku podstaw do przypisania posiadaczowi złej wiary.

Zagadnienie prawne w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. to zagadnienie nowe, dotychczas nierozwiązane w orzecznictwie, wymagające wypowiedzi Sądu Najwyższego w szczególności dla ujednolicenia istniejących w orzecznictwie rozbieżności. Skarżąca nie dowiodła, że na tle sformułowanego przez nią zagadnienia istnieje rozbieżne orzecznictwo bądź też, iż istnieją rozbieżne wypowiedzi w nauce, ponadto zagadnienie to nie jest nowe. Zajmował się nim Sąd Najwyższy w uchwale z dnia 26 lutego 1980 r. III CZP 88/79 (OSNC z 1980 r.,

nr 7-8, poz.137), wykluczając w takiej sytuacji uprawnienie posiadacza do nieodpłatnego korzystania z nieruchomości przez czas trwania moratorium. Zagadnienie natomiast podstawy prawnej świadczenia posiadacza za czas moratorium nie ma w badanej sprawie, z uwagi na zakres zarzutów skargi kasacyjnej, doniosłości prawnej. Dodatkowo należy wskazać, że art. 233 § 1 k.p.c. jako dotyczący oceny dowodów, zgodnie z art. 398³ § 3 k.p.c., nie może stanowić podstawy kasacyjnej, przy czym Sąd Najwyższy pozostaje związany ustalonym przez sądy powszechne stanem faktycznym stanowiącym podstawę zaskarżonego orzeczenia (art. 398¹³ § 2 k.p.c.).

Brak też podstaw do dokonywania wykładni pojęcia dobrej i złej wiary skoro wykładnią tych pojęć Sąd Najwyższy zajmował się już wielokrotnie. Odstępstwo od tradycyjnego rozumienia pojęcia dobrej wiary Sąd Najwyższy dopuścił w szczególnych okolicznościach, przy realizacji roszczenia z art. 231 § 1 k.c. wyrażając pogląd, że przy tym roszczeniu bywają okoliczności, które posiadacza nakazują traktować „jak w dobrej wierze” oraz przy posiadaniu urządzeń przesyłowych, z uwagi na ich funkcje gospodarcze zaspokajające nie potrzeby jednostkowe ale potrzeby szerokich rzesz społeczeństwa. Żądana z tych szczególnych okoliczności w sprawie nie ma miejsca, nie ma zatem miejsca na kolejny wyłom w tradycyjnej wykładni pojęcia dobrej wiary.

Z przedstawionych przyczyn, przy uwzględnieniu, że w sprawie nie zachodzi nieważność postępowania, którą - zgodnie z art. 398¹³ § 1 k.p.c. - Sąd Najwyższy bierze pod uwagę z urzędu, odmówiono przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).